

[Bjerre.]

mange Sager i Langdrag. Jeg haaber derfor oprigtigt, at Lovforslaget om økonomiske Sanktioner ganske omgaaende vil blive forelagt Rigsdagen, og at det sker i Form af et Lovforslag i Tilknytning til de to Straffelovstillæg og ikke som et Led i en almindelig Skattelov. De Mennesker, som skal betale Skat, har ikke fortjent at komme ind under samme Lov som Værnemagerne.

For at vende tilbage til det nu foreliggende Lovforslag maa man først og fremmest gøre sig klart, at vi her bevæger os paa Grænsen af det straffemæssigt set forsvarlige. Det er nu en Gang lettere i Pressen og paa Møder at stille Krav end at tage Ansvaret for Lovens Gennemførelse. Vi maa huske paa, at vi stadig bevæger os paa et helt ekstraordinært Omraade, og at det, som Rigsdagen vedtager, skal kunne holde for Historiens Dom. Der er sikkert i Befolkningen et bestemt Ønske om, at ingen maa have varig Fordel af at have arbejdet for Tyskerne, et Ønske, der ganske deles af Rigsdagen, og Befolkningen havde sikkert efter den lange Tid, der er gaaet, ventet, at det Lovforslag om Værnemageri, der nu er kommet, skulde have haft samme Virkning som en Atombombe og een Gang for alle være i Stand til at gøre op med alt, hvad der havde med Værnemageri at skaffe, baade straffemæssigt og pengemæssigt. Men jeg tror, at selv den højtærede Justitsminister vil give mig Ret i, at saadan er Forholdet ikke. Lovforslaget kan ikke, som det er sket i et Blad, fremstilles som en Løve, der er lukket ind paa Rigsdagen, hvor Rigsdagsmændene med det for dem karakteristiske Mod kun bevæbnet med Saks, Knibtang og Barberknive gaar imod Løven og i en Haandevending forvandler den til en skikkelig Hund, forsynet med Mundkurv. Meningen med denne Billedserie er maaske ikke at berømme Rigsdagsmændenes Mod — saadan har jeg nu opfattet det —, men at fremstille Rigsdagen paa en saadan Maade, at man vil forsøge at bilde Befolkningen ind, at Rigsdagen specielt vil beskytte Værnemagerne. Hvorfor skal vi stadig have disse Forsøg paa at drage Skel mellem det, disse Mennesker giver sig ud for at repræsentere, og Rigsdagen og mange andre offentlige Myndigheder som Anklagemyndighed og Domstole, naar Forholdet dog er det simple og klare, at alle paa Rigsdagen fuldt ud er enige med det danske Folks overvældende Flertal i, at der dels skal øves Ret og Retfærdighed i Danmarks Hus, dels skal

gøres op med alle, der har beriget sig paa Folkets Bekostning — jeg sætter her med Vilje Ret og Retfærdighed først.

Der kan kun være to Motiver for disse „Skelsættere“, nemlig enten at de er saa meget smittede af Nazilusene, at de ikke kan eller vil se, at Danmark skal være en demokratisk Retsstat, eller at de vil hyppe deres egne partipolitiske Kartoffler. Den meget haarde og oftest ganske uberetigede Kritik, der fremsættes af en lille Kreds af Befolkningen, faar mig til at tænke paa en af Fritz Jürgensens berømte Tegninger, der forestiller to Dreng, der leger Soldater, og som hver rider paa sin Kæphest. Neden under Billedet staar: Rid længere borte du! vi er jo et helt Regiment. Der er kun et eneste Middel mod denne stadige Kritik, og det er, at vi faar et Valg snarest.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at Enkeltheder i øvrigt kan drøftes i det Udvalg, som formentlig skal nedsættes.

I § 2 er det slaaet fast, at de groveste Forhold stadig skal bedømmes efter det første Straffelovstillægs § 15 og til Dels § 16, og at det utilbørlige Samarbejde i erhvervsmæssig Henseende er dette Lovforslags Omraade eller populært sagt: det grove Værnemageri. Men jeg maa spørge: Hvad er egentlig Værnemageri? Vi bruger Ordet „Værnemageri“, som om det var noget fastslaaet, som om det var noget i Lighed med Naturlove. Der er gjort Forsøg i Lovforslaget paa at karakterisere det, men det gør hele Loven saa flydende, at man ikke bestemt kan sige: det og det er Værnemageri. I sin Tid, da jeg læste Matematik i Skolen, var vi klar over, at der var Ligninger, der kunde slaa fast, saadan og saadan er det. Det forekommer mig at være behageligt, naar man i en Lov bestemt kan sige: det og det betyder disse forskellige Ord. Men Værnemageri skal der en meget stor Forklaring til, og selv om man faar denne Forklaring, er alt udflydende.

I § 2 giver Ordet „utilbørlig“ Kriteriet for det strafbare. Men hvad er utilbørligt? Der findes nogen Vejledning i Bemærkningerne til Lovforslaget, men det er dog i det hele og store § 4, der giver det afgørende Kriterium for det strafbares Omraade. Der tror jeg det vilde have været heldigt, om Ordet „navnlig“ i 2den Linie havde været rettet til „blandt andet“, men det er en mindre Ting.

Punkt 1 har faaet en forbedret Form